

Un futur de pau entre Orient i Occident

► Segons un article publicat per l'arxiprest Stavrophor Joan, vicari general per a Espanya i Portugal del patriarcat de Sèrbia, el Papa Francesc i el Patriarca Bartomeu van acordar i anunciar durant la seva trobada recent a Jerusalem la celebració d'un Sínode entre catòlics romans i ortodoxos, per

a l'any 2025. En la foto Francesc i el Patriarca ecumènic Bartomeu se saluden davant de l'anomenat *Mur de les Lamentacions* o *Mur Occidental*. El Papa Francesc, seguint un gest tradicional, va deixar en les esclatxes del Mur el text del Parnostre. Un propòsit per al futur.

GLOSSA

Vespre d'estiu, vespre de la vida

Conversa d'un vespre d'estiu, a la fresca, quan el sol es pon. Un grup de persones, homes i dones, al llindar dels setanta anys i asseguts en unes cadires disposades en rotllana, parlen de la vellesa, de l'etapa vital que ara viuen. Els preocupa com continuar assolint un projecte de vida ric, creatiu, significatiu per als joves, en especial els de les seves famílies. És ben cert que viure la vellesa de manera significativa és, en la mesura que es viu amb autenticitat, un punt de referència fecund per als joves i per a tothom. La vellesa, per a bé i per a mal, és temps d'autenticitat. Una de les senyores comenta «que la vida passa per etapes, una de les quals, la darrera, és la vellesa. Però no s'envelleix de sobte. Durant molt de temps tot va barrejat, els fenòmens d'envelliment caminen a la mateixa velocitat que els de desenvolupament. Cal mirar la vellesa, i també la seva proximitat, sense por, sense perdre l'esperança».

«Aquesta arrel d'esperança és per a totes les edats. Saber viure amb plenitud el moment present, confiant en Déu, és el que cal saber viure en cada etapa de la vida. Fins i tot —per què no?— davant la mort, moment suprem de confiança», afegeix una altra senyora. Malgrat tot, a les persones ens agermana la ca-

pacitat d'esperança, la capacitat de trobar sentit en cada moment de la nostra vida, i aquesta perspectiva no l'hauríem de perdre mai. Cada edat té les seves formes d'esperança —més abrindada una, més serena una altra—, però en totes podem descobrir aspectes de la qualitat humana.

«La capacitat de reflexió i el seguit d'experiències viscudes amb mirada creient —diu un avi— ens han de fer romandre espiritualment oberts a allò que és nou». És ben cert que hem de vetllar per mantenir aquesta capacitat d'obertura en la vida de cada dia, en aquells detalls que permeten de seguir endavant o que ens van tancant en els hàbits ja establerts i ens fan vells en el sentit pejoratiu de la paraula. Un dels beneficis de la fe és que atorga perspectives d'esperança a la vida humana.

Els avis poden estar tranquils. Els joves amb qui comparteixen la vida valoren tots aquests aspectes apuntats, que a la llarga influeixen en el seu tarannà personal. El desenvolupament de la societat demana que les edats visquin juntes, que es beneficiïn les unes de les altres. «Veuen créixer segurs els seus fills i contemplen els seus néts» (Jb 21, 8).

Enric Puig Jofra, SJ

PARAULA I VIDA

Desafiaments pastorals i família evangelitzadora

«**E**ls desafiaments pastorals de la família en el context de l'evangelització», és el títol del **document de treball** per al Sínode de la família, que se celebrarà del 5 al 19 d'octubre pròxims. Aquest document realitzat seguint les indicacions del Papa Francesc, es basa en una enquesta amb 39 preguntes, realitzada a les diòcesis de tot el món, amb 900 respostes individuals i 800 respostes col·lectives d'associacions i de comunitats. Serà un Sínode amb caràcter eminentment pastoral, segons la voluntat del Papa Francesc. «No està en discussió —segons Mons. Bruno Forte, secretari del Sínode— la doctrina de l'Església, moltes vegades reiterada també en els últims anys en diversos pronunciaments del Magisteri. La reflexió que es demana és sobre les aplicacions pastorals». Sense evidentment

centrar-ho tot, banalitzant-ho, en els divorciats o altres temes punyents. «La medicina de la misericòrdia no té com a finalitat afavorir els naufragis, sinó intentar sempre salvar la nau en el mar tempestuós i donar als naufragis acollida, atenció i el suport necessari». Per aquest motiu ha advertit que «si no s'entén aquest fonament» s'equivocarà sobre «el que el Sínode dirà sobre la situació dels separats, divorciats, divorciats i tornats a casar; de les convivències, de les unions de fet o de les unions del mateix sexe». De fet, en l'àmbit de la responsabilitat pastoral de l'Església s'imposa una reflexió per donar suport a una mentalitat que sigui majoritàriament oberta a la vida, perquè sobre aquest desafiament es juga el futur mateix de la humanitat, així com la preparació al matrimoni i el suport necessari per a les parelles joves i amb fills, o les provades amb el dolor.

La família és subjecte actiu de l'evangelització. El document ofereix una panoràmica des de dos punts de vista: la consciència existent dels ensenyaments de Crist i de l'Església sobre el matrimoni; i la realitat de la família segons el disseny de Déu. En el document a més de donar un resum de la doctrina catòlica sobre la família, es presenta el nivell de coneixement dels catòlics sobre el missatge de l'Esclatxa i el Magisteri sobre la família. Si entre els creients, especialment els practicants, hi ha consciència de les implicacions de la seva fe, també és cert que n'hi ha altres que es mantenen crítics o resistents sobre certs aspectes del magisteri eclesial.

La segona part del document s'ocupa del comportament real de la gent, i per tant aborda el problema pastoral. I aquí es presenten les anomenades «situacions crítiques», de les quals se n'ha parlat molt. Hi ha com un rebuig més o menys generalitzat de les institucions. I sobre el fet pel qual la gent es casa cada vegada menys, o només davant l'autoritat civil, és un fenomen que s'insereix en el context de l'individualisme i del subjectivisme pràctic que ha arribat a amplis sectors de la població. Les convivències no institucionalitzades, en molts llocs, no són com una preparació al matrimoni, sinó «una forma de vida estable». Mentrestant la veritat de la persona humana i el paper de la comunitat en el desenvolupament de la persona són valors apreciats per molts, que no són ni catòlics ni cristians. El document també presenta diverses situacions difícils a què han de fer front les famílies, com horaris de treball, treball precari, el fenomen migratori, la pobresa, el consumisme, les guerres i altres circumstàncies. Encomanem les famílies del món, amb les seves alegries i desafiaments, i preguem ja des d'ara, amb confiança, pels fruits del proper Sínode.

† Joan-Enric Vives
Arquebisbe d'Urgell

ENTREVISTA

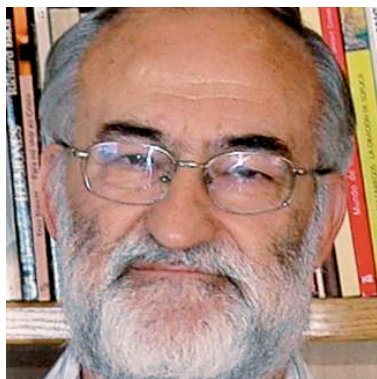

FOTO: JOSEP LL. BURGUERA

CRISTÓBAL LÓPEZ

Rellançament salesià

Des del passat mes de juny, la península ibèrica salesiana ha quedat dividida en només dues províncies: la de Maria Auxiliadora, amb seu a Sevilla, que comprèn les obres salesianes d'Andorra, les Illes, Catalunya, Aragó, València, Múrcia, Andalusia, Extremadura i Canàries; i la de Santiago el Mayor, amb seu a Madrid, amb la resta. Cristóbal López, fins ara inspector a Bolívia, és provincial de la Inspecció Salesiana de Maria Auxiliadora. «Volem que la unificació sigui una ocasió per a un rellançament del carisma salesià i de la missió en favor dels joves», afirma.

Què comporta aquest càrrec?

Una gran responsabilitat, ja que es tracta d'animar i governar 53 comunitats religioses, amb més de 80 obres educatives i pastorals, i un total de 470 salesians religiosos, a més de l'àmplia família salesiana.

I què suposa?

Deixar-se portar per Déu allà on Ell em vol i em crida. El *retorn a casa* després de trenta anys m'està suposant moltes emocions, així com un redescobriments d'un món pràcticament nou per a mi. Però he d'aclarir també que casa meva, per a mi, és el món, i la meva família, la humanitat; i que m'he sentit a casa tant al Paraguai com al Marroc o a Bolívia, on he estat aquests trenta anys.

Gaudeix de bona salut, el món salesià?

El món salesià comprèn presències a 132 països, molt diversos entre si. La salut general de la Congregació és bona, malgrat la crisi postconciliar que totes les congregacions han passat, sobretot en el món occidental. A l'Àfrica i l'Àsia, la Congregació està en franca i forta expansió.

Oscar Bardají i Martín

FE I GRANS CIUTATS

L'estil de presència de l'Església

«Déu viu enmig dels ciutadans», diu el papa Francesc (EG, 71). La presència de l'Església a la gran ciutat, segons el meu parer, ha de tenir quatre característiques. Ha de ser:

1. Una presència **plural**, perquè la parròquia no és l'única institució evangelitzadora (EG, 28), hi ha altres pols que són una riquesa de l'Església (col·legis, centres socials, hospitals...); però la parròquia «no és una estructura caduca» (EG, 28).
2. Una presència **acollidora**. L'acolliment cordial és un fet capital (EG, 125, 169 i 171). Cal valorar cada persona en allò que és. Oferir-los allò que cerquen i prendre's seriosament el seu itinerari biogràfic.
3. Una presència **solidària**. La comunicació de l'Evangeli implica la humanització d'aquest món. «Evangelitzar és fer present en el món el Regne de Déu» (EG, 176).
4. Una presència **humil**. Una presència gratuïta, que es fa present enmig d'una vida urbana dominada per criteris d'eficàcia tècnica i de rendibilitat econòmica. Una presència que escolta persones soles i ferides, que és llum del món, en l'esperança de la Jerusalem celestial. Aquest estil de presència «millora el cristià i fecunda la ciutat» (EG, 75, al final).

(De la ponència del Dr. Alphonse Borràs, de Lieja, Bèlgica, al Congrés Internacional de Pastoral de les Grans Ciutats)

HECHOS DE VIDA

«La felicidad: un gran bien»

Desde los padres del desierto (s. IV-V), pasando por los maestros espirituales y la más moderna psicología y psiquiatría, se afirma que «la felicidad es un gran bien que se ha de buscar y de trabajar». De ahí que hayamos de:

- Abandonar la prisa y el estrés. No son provechosos ni para el cuerpo ni para el espíritu. Perderíamos calidad de vida.
- Gozar de las cosas más pequeñas e insignificantes: el canto de un pájaro, la belleza de una flor, la brizna de una hierba, una sonrisa gratuita.
- Ser bondadosos, generosos. Cosecharemos alegría.
- Todo cuanto hagamos, realicémoslo con ilusión.
- Tu trabajo, por pequeño que sea, hazlo lo mejor que sepas y puedas. Por la noche, experimentarás el contento interior del deber cumplido.
- Aprendamos las lecciones pertinentes de toda dificultad y fracaso. Si el dolor pasó, quedan las cicatrices. Nos serán útiles.
- Evitemos, si podemos, a las personas envidiosas. Pueden complicarnos la vida. Necesitaremos más virtud.
- Templemos nuestra voluntad. Cultivemos la espiritualidad cristiana. El contento y la felicidad... no tardarán en llegar.
- No nos preguntemos si somos felices. Pregúntate más bien si los que conviven y trabajan contigo... viven y son más felices.

J. M. Alimbau

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

¿Caminantes o turistas?

Nos encontramos en un tiempo de trabajo para unos, de descanso para otros. Paro, preocupaciones, enfermedad. Fiesta y encuentro. Montaña, playa y deporte. Oración y profundización. Cultura y compañía. Hablamos de turismo y de sosiego. Entidades civiles y eclesiales nos presentan propuestas diversas.

Recomendaba Francisco a los cristianos «no ser turistas existenciales», ni «cristianos inmóviles», sino testigos de una «fe que camina» siguiendo las promesas de Dios. Él nos ha preparado «cielos nuevos y tierra nueva»... No recordará ya el pasado, las fatigas... será todo nuevo. Es la promesa de la alegría.

Nuestra vida es «creer y ponerse en camino». Él es fiel y no falla. Lejos de ser cristianos cumplidores, pero inmóviles, caminemos hacia las promesas. Si nos equivocamos de camino por «nuestra condición de pecadores, el Señor nos da la gracia de poder regresar». Sin engañarnos a nosotros mismos, sin hacer como «los que caminan pero no hacen camino»: los *turistas existenciales*, los *turistas teologales*, que dan vueltas por la vida, «pero que nunca dan un paso hacia adelante».

«Pidamos al Señor la gracia —exhorta Francisco— de retomar el camino, de ponernos en camino hacia las promesas.»

Hna. M. de los Ángeles Maeso Escudero
Franciscana de los Sagrados Corazones

LECTURES MISSA DIÀRIA I SANTORAL

Accés al Breviari

- 25. ■ Dilluns** (□ Lleida, Urgell) (lit. hores: 1a setm.) [2Te 1,1-5.11b-12 / SI 95 / Mt 23,13-22]. Sant Lluís de França (1214-1270), rei, terciari franciscà i croat (morí prop de Cartago); sant Josep de Calassanç (1556-1648), prev. d'Urgell, aragonès, fund. Escola Pia a Roma (SchP, 1617), patró de les escoles cristianes; santa Patrícia.
- 26. □ Dimarts** [2Te 2,1-3a.14-17 / SI 95 / Mt 23, 23-26]. Santa Teresa de Jesús Jornet (Aitona 1843 - Llíria 1897), vg., fund. Gnes. dels Ancians Desemparats (Barbastre, 1873), patrona de la gent gran; beat Juníper Serra, prev. franciscà, de Petra (Mallorca), evangelitzador de Califòrnia.
- 27. □ Dimecres** [2Te 3,6-10.16-18 / SI 127 / Mt 23,27-32]. Santa Mònica, mare de sant Agustí, patrona de les dones casades.
- 28. □ Dijous** [1Co 1,1-9 / SI 144 / Mt 24,42-51]. Sant Agustí (354-430), bisbe d'Hipona (Àfrica) i doctor de l'Església; sant Julià, mr. (s. IV).
- 29. ■ Divendres** [1Co 1,17-25 / SI 32 / Mc 6,17-29]. Martiri de sant Joan Baptista, decapitat (s. I), venerat a Sebaste. Santa Sabina, mr.
- 30. ■ Dissabte** [1Co 1,26-31 / SI 32 / Mt 25,14-30]. Sant Fèlix, prev. i mr. a Roma (s. IV), patró de Vilafranca del Penedès; santa Joana Jugan, vg., fund. Germanetes dels Pobres (1839).
- 31. ■ † Diumenge vinent**, XXII de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Jr 20,7-9 / SI 62 / Rm 12,1-2 / Mt 16,21-27]. Sant Ramon Nonat, rel. mercedari, dels primers, captiu a Algèria, cardenal, patró de Cardona.

DIUMENGE XXI DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 22,19-23)

El Senyor diu a Sobnà, cap del palau del rei: «Et faré caure del pedestal, et derrocaré del lloc que ocupes. Aquell dia cridaré el meu servent, Eljaquim, fill d'Helquies, el vestiré amb la roba que portes, li posaré les teves insígnies, li donaré l'autoritat que tens, i serà un pare per als habitants de Jerusalem i per als homes de Judà. Li posaré a l'espatlla la clau del palau de David: quan ell haurà obert, ningú no tancarà, i quan haurà tancat, ningú no podrà obrir. El fixaré com un clau en un indret segur, i serà un tron gloriós per a la família del seu pare.»

▶ Salm responsorial (137)

R. *El vostre amor perdura sempre. Acabeu la vostra obra, Senyor.*

Us enalteixo amb tot el cor, Senyor, / us vull cantar a la presència dels àngels. / Em prosterno davant del santuari. R.

Enalteixo el vostre nom, / perquè estimeu i sou fidel. / Sempre que us invocava, m'heu escoltat, / heu enfortit la meva ànima. R.

El Senyor és excels, però es mira els humils, / mentre que els altius, els esguarda de lluny. / El vostre amor perdura sempre. / Acabeu la vostra obra, Senyor. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 11,33-36)

Quina profunditat i riquesa en la saviesa i en el coneixement de Déu! Que en són d'incomprensibles els seus judicis i d'impenetrables els seus camins! Qui pot conèixer el pensament del Senyor? Qui l'ha assessorat com a conseller? Qui s'ha avançat mai a donar-li res perquè li ho pugui recompensar? Tot ve d'ell, passa per ell i s'encamina cap a ell. Glòria a ell per sempre, amén.

▶ Evangeli segons sant Mateu (Mt 16,13-20)

En aquell temps, Jesús anà a la regió de Cesarea de Felip, i un cop allà preguntava als seus deixebles: «Què diu la gent del Fill de l'home? Qui diuen que és?» Ells li respongueren: «Uns diuen que és Joan Baptista, altres, que és Elies, altres, que és Jeremies o algun altre dels profetes». Ell els diu: «I vosaltres, qui dieu que sóc?». Simó Pere li contesta: «Vós sou el Messies, el Fill del Déu viu». Jesús li va respondre: «Sortós de tu, Simó, fill de Jonàs: això no t'ho ha revelat cap home de carn i sang, sinó el meu Pare del cel. I ara, també jo et dic que tu ets Pere. Sobre aquesta pedra jo edificaré la meva Església, i les portes del Reialme de la Mort no li podran resistir. Et donaré les claus del Regne del cel: tot allò que lliguis a la terra, quedarà lligat al cel, i tot allò que deslliguis a la terra, quedarà deslligat al cel». Després prohibí severament als deixebles de dir a ningú que ell era el Messies.

▶ Lectura del libro de Isaías (Is 22,19-23)

Así dice el Señor a Sobnà, mayordomo de palacio: «Te echaré de tu puesto, te destituiré de tu cargo. Aquel día, llamaré a mi siervo, a Eliacín, hijo de Elcías: le vestiré tu túnica, le ceñiré tu banda, le daré tus poderes; será padre para los habitantes de Jerusalén, para el pueblo de Judá. Colgaré de su hombro la llave del palacio de David: lo que él abra nadie lo cerrará, lo que él cierre nadie lo abrirá. Lo hincaré como un clavo en sitio firme, dará un trono glorioso a la casa paterna.»

▶ Salmo responsorial (137)

R. *Señor, tu misericordia es eterna, no abandones la obra de tus manos.*

Te doy gracias, Señor, de todo corazón; / delante de los ángeles tañeré para ti, / me postraré hacia tu santuario, / daré gracias a tu nombre. R.

Por tu misericordia y tu lealtad, / porque tu promesa supera a tu fama; / cuando te invoqué, me escuchaste, / acreciste el valor en mi alma. R.

El Señor es sublime, se fija en el humilde, / y de lejos conoce al soberbio. / Señor, tu misericordia es eterna, / no abandones la obra de tus manos. R.

Jesús lliura les claus a sant Pere, pintura de Vincenzo di Biagio Catena (c. 1470-1531)

▶) Aquesta imatge parla

▶ Lectura de la carta del apòstol san Pablo a los Romanos (Rm 11,33-36)

¡Qué abismo de generosidad, de sabiduría y de conocimiento, el de Dios! ¡Qué insondables sus decisiones y qué irrazonables sus caminos! ¿Quién conoció la mente del Señor? ¿Quién fue su consejero? ¿Quién le ha dado primero, para que él le devuelva? Él es el origen, guía y meta del universo.

A él la gloria por los siglos. Amén.

▶ Evangelio según san Mateo (Mt 16,13-20)

En aquel tiempo, al llegar a la región de Cesarea de Filipo, Jesús preguntó a sus discípulos: «¿Quién dice la gente que es el Hijo del hombre?» Ellos contestaron: «Unos que Juan Bautista, otros que Elías, otros que Jeremías o uno de los profetas.» Él les preguntó: «Y vosotros, ¿quién decís que soy yo?» Simón Pedro tomó la palabra y dijo: «Tú eres el Mesías, el Hijo de Dios vivo.» Jesús le respondió: «¡Dichoso tú, Simón, hijo de Jonás!, porque eso no te lo ha revelado nadie de carne y hueso, sino mi Padre que está en el cielo. Ahora te digo yo: Tú eres Pedro, y sobre esta piedra edificaré mi Iglesia, y el poder del infierno no la derrotará. Te daré las llaves del reino de los cielos; lo que ates en la tierra, quedará atado en el cielo, y lo que desates en la tierra, quedará desatado en el cielo.» Y les mandó a los discípulos que no dijese a nadie que él era el Mesías.

COMENTARI

Tu ets el Messies, el fill del Déu viu

Text notable el d'avui, que ens ofereix una confessió de fe de Pere que no tenen ni Marc ni Lluc. Jesús pregunta als deixebles qui creuen que és. En la resposta, Marc posa en boca de Pere una confessió prou significativa, però molt austera: «Tu ets el Messies». Lluc fa més explícita la confessió: «Tu ets l'ungit (Messies) de Déu». Mateu, per part seva, reporta una confessió encara més solemne: «Tu ets el Messies, el fill del Déu viu». L'afegit és important. Primer perquè recull un missatge sobre Jesús que Mateu ofereix des del començament de l'evangeli. Però també perquè és la confessió de fe de la comunitat de Mateu. Vegem-ho.

Ja sabem que Mateu s'obre amb la genealogia i el naixement de Jesús per obra de l'Esperit Sant.

Jesús, doncs, serà fill de Déu d'una forma ben diferent de com ho havien estat David, els profetes o els homes i dones pietosos. La importància d'aquest fet està recalçada en Mateu per un detall significatiu. Els dos textos profètics que presenten la filiació divina de Jesús són textos que vénen «de part del Senyor». És Déu mateix qui, en Mateu, presenta Jesús com a fill seu: «El que el Senyor havia anunciat pel profeta: «La noia tindrà un fill i li posaran Emmanuel, que vol dir Déu amb nosaltres» (Is 7,14 a Mt 1,23); «he cridat el meu fill d'Egipte» (Os 11,1 a Mt 2, 15).

La mateixa presentació la tenim en l'escena del baptisme: «Aquest és el meu fill», fet públic per a tothom. Torna a repetir-se en la transfiguració. Per això no sorprèn que els interlocutors l'utilitzin amb reserves —«si ets el fill de Déu...»— tant en les temptacions (4,3.6) com en l'escena del calvari (27,40.43). A la llum d'aquests textos, resulten molt significatius els tres llocs en què es presenta la confessió de Jesús com a fill de Déu: els deixebles en l'escena del llac (14, 33), Pere en el text d'avui (16,16) i la confessió del centurió i els qui són amb ell al peu de la creu (27,54). En conseqüència, el baptisme cristià es farà en el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant (Mt 28,19).

Jornades culturals d'estiu al Casal Sant Martí de Campelles

Aquest diumenge 24 d'agost acaben les jornades culturals que s'han dut a terme al llarg de l'estiu al Casal Sant Martí de Campelles, organitzades pel Seminari del Poble de Déu i obertes al públic en general. La ponència sobre la Sagrada Família de Barcelona, impartida per Mn. Joan Perera serà la cloenda, a les sis de la tarda. S'ha parlat també d'història, del català com a llengua, s'han projectat pel·lícules de cinema. Al mes d'agost s'han fet moltes activitats d'espiritualitat i pensament, obertes a l'àmbit científic, sobre l'origen de la vida i com saber envellir, i en la setmana del 27 al 31 d'agost s'obre un espai per un Recés de silenci i espiritualitat. Al mes de setembre hi ha conviències per a gent gran. Més informació a csm@spdd.org o al tel. 692 603 180.

Confirmacions a Tragó

Dos joves bessons, en Xavier i en Miquel, de la Parròquia de la Mare de Déu del Roser de Santa Llúcia de Tragó-Nuncarga reberen el sagrament de la confirmació de mans de l'Arquebisbe d'Urgell Mons. Joan-Enric Vives el dia 13 de juliol dins l'Eucaristia dominical.

L'Arquebisbe els animà a ser joves valents i testimonis de la fe en Jesús en el seu ambient i anar «contracorrent», i els glossà la Paraula de Déu proclamada aquell diumenge a tota l'Església catòlica, la paràbola del sembrador que surt a sembrar, sense tenir cap por de les dificultats o de les maltempsades. Mons. Vives animà els joves confirmats i tot el poble fidel reunit, a sortir a sembrar la Paraula de Déu i el testimoni del Senyor Jesús, amb obres, perquè qui no sembra, mai no pot recollir. Els dos joves reberen l'obsequi del Nou Testament de mans del Sr. Arquebisbe.

Sant Cristòfol arreu del Bisbat

Missa solemne a la Catedral de Santa Maria

La Parròquia de Sant Ot va celebrar la missa de Sant Cristòfol el diumenge 13 de juny a les dotze del migdia, a la Catedral de Santa Maria, i després, Mn. Xavier Parés inicià la tradicional benedicció de vehicles amb la benedicció d'un cadillac antic, que s'estrenava aquell dia després de dos anys de restauració... s'hi van sumar tot tipus de cotxes nous, antics, clàssics, camions, bicicletes... que van participar en un concurs d'habillaments i «bellesa». La benedicció es va dur a terme al Passeig Joan Bru dieu de La Seu d'Urgell.

Altres parròquies també ho van fer diumenge o bé el dijous 10 de juliol, la diada del sant. Així va passar per exemple a diverses parròquies d'Andorra. Els sacerdots van explicar la importància de crear consciència de la responsabilitat que cal tenir al volant, i de la necessitat de prevenir els accidents de circulació. Durant les benediccions es van repartir clauers de Sant Cristòfol als conductors que van fer donatius. Els donatius es van fer arribar a Càritas, les Cases de colònies per infants amb dificultats.

Benedicció a La Seu d'Urgell

Benedicció a Sant Julià

Benedicció a Ponts

Benedicció a Canillo

Festa de Sant Ot

El dia 7 de juliol l'Arquebisbe Joan-Enric va presidir la solemne Eucaristia amb què la ciutat de La Seu d'Urgell va celebrar la festa del seu Sant Patró, el Bisbe d'Urgell Sant Ot, fill dels comtes del Pallars, nascut a Sort, i que visqué a cavall dels segles XI-XII, i ja fou tingut com a sant pel poble només deu anys després de la seva mort. Hi assistí l'Il·lm. Sr. Alcalde Albert Batalla i un gran nombre de fidels, i van concelebrar la missa els Il·lms. Srs. Vicaris generals, el M.I. Sr. Degà del Capítol i altres mossens de la ciutat. Mons. Vives animà la comunitat a pregar per les vocacions al ministeri ordenat i de la vida de Sant Ot en destacà el seu amor

als pobres, que avui ens cal traduir com a caritat i solidaritat amb els qui sofreixen més durament la crisi econòmica. Mons. Vives volgué tenir un record emocionat per Mons. Ramon Malla i Call, mort el passat 18 d'abril. Mons. Malla havia nascut a La Seu d'Urgell i fou Bisbe de Lleida, i per un temps Vicari general del Bisbe Ramon Iglesias i uns anys més tard, per quasi dos anys (1969-1971), fins a l'arribada del Bisbe Joan Martí Alanís al gener de 1971, Bisbe Administrador Apostòlic d'Urgell, amb totes les atribucions i drets del Bisbe diocesà i per això mateix, fou Copríncep d'Andorra. L'Arquebisbe Vives destacà l'amor que el Bisbe Ramon Malla sempre sentí per la Diòcesi d'Urgell i per la seva ciutat natal de La Seu d'Urgell. Una prova d'aquest amor fou que el Dr. Malla volgué regalar personalment a l'Arquebisbe Joan-Enric Vives un bàcul i un rentamans de plata que la ciutat de La Seu li havia ofert i que Mons. Vives volgué utilitzar en la solemnitat litúrgica de Sant Ot. El bàcul —glossà Mons. Vives— recorda als fidels que tenen Pastor, Jesucrist, que mai no els abandona ni els deixa sols.

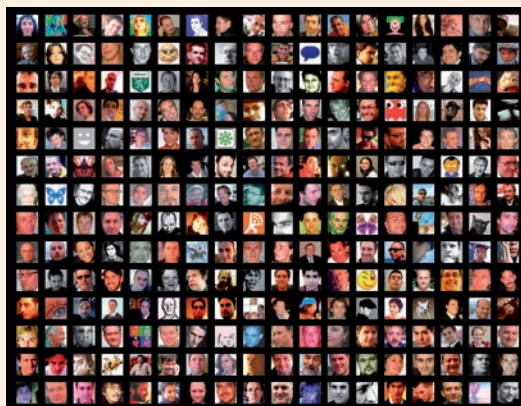
Al final de la missa es continuà amb la tradició de beineir coca perquè fos repartida entre tothom. I es cloqué la festa del Patró de la ciutat amb una ballada de sardanes al davant de la Catedral.

LA PLETA: 10 ANYS DE CÀTEDRA DE PENSAMENT CRISTIÀ

El futur de la política que imagino (i II)

Veig un país on s'hi visqui bé, sense la morbosa competitivitat de consum extralimitat. Que aprecia el gaudi llegint, en tertúlia interessant, contemplant el paisatge i dedicat a l'esport pels seus valors educatius i d'oci. Ni violència ni massificació. Veig una societat de futur de persones conscients on hi ha més estímuls que controls perquè és una societat educada. Oberta a les aportacions positives de tot el món i sabent-les integrar a la nostra pròpia personalitat col·lectiva i no esdevenir-ne simplement uns imitadors que ho converteixen tot en simples receptors de modes.

M'agrada veure el futur del meu poble a través d'una estructura familiar potent, en què el diàleg in-

tergeneracional esdevé enriquidor. On els joves poden veure el seu futur com un projecte engrescador

i per al qual es preparen amb l'esperit creatiu d'una missió a complir. On es vegi la família i els seus valors inherents com a «fundadors de la societat». (...) Construir aquesta societat només es pot fer des de la credibilitat moral. Pèguy deia que tota revolució o és moral o no és autèntica. Sovint és només quan s'experimenta un fracàs profund quan assumim que cal canviar el rumb. Alguns esperen que aquesta crisi se superi sola, altres creuen que la desconfiança envers els polítics posarà en qüestió la situació actual. Jo crec que cal fer aflorar a la vida ciutadana el bo i millor de la consciència cívica i que la crisi actual, amb la moral de reconstrucció, pot provocar-ho. (...)

Joan Rigol

«De la desfeta ideològica a la política-espectacle»
Quin futur imaginem?
Càtedra de Pensament Cristià, 2009